

— Ти сега кжде живѣешъ?

Но веднага се сѣти:

— Ахъ, зная. На тавана тамъ, мисля че дохождахъ веднажъ.

— Не, оттамъ ме изпждиха, поправи го Андреевъ — дълго не бѣхъ плащаль наемъ.

Той се помжчи да изглежда веселъ и добави:

— Сега съмъ като кукувицитѣ, — по градинитѣ, по приятели — безъ гнѣздо.

Младеновъ се намръщи:

— Но не си ли на работа? Нали имашъ нѣкаква синекура?

Андревъ помълча, а лицето му стана така тжжно сякашъ му спомниха нѣщо непоносимо болно.

— Да, но азъ се отказахъ отъ нея, пошепна той. Моитѣ другари доста остроумничаха съ моитѣ синекури. Не можехъ да понасямъ вече. Предпочетохъ да остана на улицата.

Младеновъ избухна:

— Твоитѣ другари сж маймуни. А ти си се пожертвувалъ отъ излишни умувания. Азъ те харесвахъ тъкмо за това, че въ твоето уреждане на живота имаше нѣщо дяволски остроумно. Твоитѣ заявления за синекура предъ различнитѣ власти бѣха най-хубавата плесница, която тѣ инакъ никога не биха получавали.

Поетътъ го гледаше очуденъ:

— Навѣрно вие ми се подигравате.

— Нито презъ умъ ми минава. Вие мислѣхте